

Arrest

nr. 128 385 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Dane Thaka, gelegen in het district Kajran in de provincie Daykundi, waar u tot uw 16 jaar gewoond hebt. U bent een Baloch van etnische origine en hangt het sjiietische geloof aan. Uw vader was een bevelhebber van stam Ansari. In 1380 (2001-2002) werd uw vader vermoord als gevolg van een stammentwist. Jullie gingen vervolgens bij twee ooms van moederszijde wonen. In 1382 (2003-2004) werden uw beide ooms eveneens vermoord door de mannen van Rachmani, een bevelhebber die in uw regio veel macht heeft. U, uw moeder en uw zus besloten om naar Iran te vluchten, aangezien ze jullie ook wilden vermoorden. In 1385 (2006-2007) huwde u in Iran. U hebt een dochter van 3 jaar oud. Uw dochter heeft de bloedziekte, thalassemia. Jullie hadden 1 jirib grond in Kajran. Na jullie vertrek werd dit aan een landbouwer gegeven, maar nadien werd dit in beslag genomen door Rachmani. Op 23 jauza 1390

(13 juni 2011) kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten van de Iraanse overheid. U besloot om Iran te verlaten en reisde gedurende 1 maand via Turkije en Griekenland naar België, waar u op 22 juli 2011 toekwam. U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 27 juli 2011. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven aangezien u hebt vernomen dat Rachmani naar u op zoek is. Hij acht uw vader immers verantwoordelijk voor de moord op zijn broer en wil als wraak al uw familieleden vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) van uw moeder; een brief van het districtshuis van Kajran met opschrift op beide zijden; een certificaat van de Afghaanse ambassade van Iran betreffende de ziekte van uw dochter; een brief van een liefdadigheidsinstelling in Iran met het verzoek aan de Iraanse overheid om een vluchtelingenkaart af te leveren aan uw dochter; een brief met medische gegevens van uw dochter uitgaande van de thalassemia patiënten organisatie van Iran; een bevel om het Iraanse grondgebied te verlaten; twee foto's van uw familieleden en het medisch dossier van uw dochter.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u heden nog steeds een vrees voor vervolging koestert jegens de moordenaar van uw vader, met name Rachmani.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar niet schijnt te weten hoe uw bronnen te weten kwamen dat Rachmani nog steeds op zoek is naar u. Zo is er ten eerste Sarwar, een verre neef van uw vader en tevens uw contactpersoon in Afghanistan. Hij zou u de laatste jaren dat u in Iran leefde, hebben geïnformeerd dat Rachmani nog steeds op zoek is naar u (Gehoorslag CGVS 18 november 2013, hierna CGVS II, p. 2). Gevraagd hoe Sarwar dan wel wist dat u nog steeds gezocht werd, antwoordde u dat u dit niet wist (CGVS II, p. 3). U vroeg het zelfs niet aan hem van wie of hoe hij dergelijke informatie had (CGVS II, p. 2). Ook van uw oom langs moederskant, Gul Ahmad, had u blijkbaar vernomen dat Rachmani nog steeds op zoek was naar u (CGVS II, p. 3). U weet evenmin van wie Gul Ahmad deze informatie had vernomen en vroeg het hem ook niet (CGVS II, p. 3). Dat u zich niet degelijker informeerde over uw vijand doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat Rachmani nog steeds naar u op zoek zou zijn. De geloofwaardigheid van uw verhaal als zou Rachmani nog steeds op zoek zijn naar u wordt verder ondermijnd door een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat uw contactpersoon Sarwar tijdens de jihad periode nog samen met uw vader heeft gevochten maar dat hij na de vlucht van Ansari was vertrokken uit de regio (Gehoorslag 18 september 2013, hierna CGVS I, p. 12). Tijdens het tweede gehoor werd u de vraag gesteld of Sarwar geen problemen ondervindt om in Afghanistan te leven. U stelde dat hij geen problemen heeft met Rachmani aangezien hij niet in de gevechten participeerde in het verleden (CGVS II, p. 5 en 6). Dit is echter manifest in strijd met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor. Voorts dient te worden opgemerkt dat verschillende familieleden van uw vader blijkbaar geen problemen ondervinden om in uw regio te leven. Zo zijn er nog enkele familieleden van uw vader die nog steeds in uw regio leven, waaronder Ali Zada en Hoeseini. Zij hebben blijkbaar geen problemen met Rachmani aangezien ze zelf niet aan de gevechten deelnamen (CGVS II, p. 6). Ook de zoon van een oom van uw moeder heeft één zoon die nog steeds in uw regio leeft. Hij heeft evenmin problemen aangezien hij niet betrokken was in de gevechten (CGVS II, p. 6). Verder is er ook de reeds hierboven vernoemde Sarwar. Hij heeft volgens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor evenmin problemen met Rachmani (CGVS II, p. 6) en hij heeft zelf geen problemen in uw regio (CGVS I, p. 13). Nochtans had Rachmani overeenkomstig uw verklaringen verklaard dat hij al uw familieleden zou doden en niemand van de familie van uw vader zou laten leven (CGVS II, p. 5). Deze verklaring is dan weer in strijd met uw verklaring dat uw moeder blijkbaar zonder enige problemen te ondervinden op eigen houtje is teruggekeerd naar uw regio in Afghanistan, nadat u zelf Iran had verlaten om richting België te vluchten. Blijkbaar wordt dan toch niet heel uw familie geviseerd, aangezien uw moeder zonder probleem kon terugkeren. Dat u zelf nog problemen zou kunnen ondervinden met Rachmani komt ook ongeloofwaardig over aangezien u ten tijde van de gebeurtenissen nog maar 14 jaar was en dat u zelf ook nooit heeft geparticipeerd in de gevechten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u nog onsamenhangende verklaringen aflegde betreffende de gronden die jullie bezaten in Afghanistan, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt onderuitgehaald. Zo verklaarde u aanvankelijk dat jullie jullie grond, toen jullie uit Afghanistan vertrokken aan een landbouwer hadden gegeven en dat het nog steeds bij die landbouwer is (CGVS I, p. 8). Wat verder verklaarde u echter dat Rachmani de grond op zijn naam had gezet (CGVS I, p. 8).

Verder schijnt u niet te weten wanneer uw grond werd in bezit genomen door Rachmani. Nochtans had u met uw contactpersoon, Sarwar, één à twee keer contact per jaar toen u nog in Iran woonde (CGVS II, p. 6). U heeft hem echter op geen enkel ogenblik gevraagd naar uw grond. Het is pas op het ogenblik dat uw moeder naar Afghanistan terugkeerde dat jullie meer informatie kregen over jullie grond. Uw verklaring als zou Sarwar u niets gezegd hebben over jullie grond opdat u niet ongerust zou zijn, komt overigens ook ongeloofwaardig over (CGVS II, p. 6). Dat u zich niet informeerde over de toestand van uw grond, terwijl het bezitten van grond in de Afghaanse maatschappij een belangrijk aspect is, komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Op basis van het voorgaande concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in het district Kajran in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat nergens in de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus

2013, door de UNHCR wordt opgeroepen tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Daykundi.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet doorheen het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat de situatie in de provincie Daykundi heel rustig is. Hoewel er wat betreft het district Kajran sprake is van spill-over geweld, waarbij opstandelingen uit de zuidelijke provincies af en toe de provinciegrens oversteken om aanslagen te plegen op de posities van de Afghaanse veiligheidsdiensten, is er geen sprake van burgerslachtoffers. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers van het district Kajran in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers van het district Kajran in de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De neergelegde taskara van uw moeder bevat louter gegevens betreffende haar identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het certificaat van de Afghaanse ambassade van Iran betreffende de ziekte van uw dochter; de brief van een liefdadigheidsinstelling in Iran; de brief met medische gegevens van uw dochter en het medisch dossier van uw dochter bevestigen louter dat uw dochter aan de ziekte thalassemia lijdt, een feit dat niet ter discussie staat. Uw bevel om het Iraanse grondgebied te verlaten, bevestigt dit gegeven louter, wat niet ter discussie staat. De foto's van uw familieleden vormen geenszins een bewijs van de door u ingeroepen asielmotieven. Wat de brief van het districtshuis van Kajran betreft, dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij geeft daarbij aan het niet eens zijn met de beoordeling van verzoekers aanvraag.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4, § § 1 en § 2, b) en c), alsook van artikel 48/5, § 1, b) en c), van de vreemdelingenwet.

2.2. Beoordeling

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn beslissing van 11 maart 2014 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers vrees voor vervolging niet aannemelijk geacht op grond van de volgende motieven:

- (i) verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij heden nog steeds een vrees voor vervolging koestert jegens de moordenaar van zijn vader, R.;
- (ii) verzoeker weet niet hoe zijn bronnen te weten kwamen dat R. nog steeds naar hem op zoek is. Sarwar, een verre neef van zijn vader en tevens verzoekers contactpersoon in Afghanistan, zou hem de laatste jaren dat hij in Iran leefde, hebben geïnformeerd dat R. nog steeds op zoek is naar hem. Hoe S. wist dat hij nog steeds gezocht werd, wist verzoeker niet, evenmin vroeg hij het hem. Ook van zijn oom langs moederskant, G.A., vernam hij dat R. nog steeds op zoek was naar hem. Hij weet evenmin van wie G.A. deze informatie had vernomen en vroeg het hem ook niet. Dat verzoeker zich niet degelijker informeerde over zijn vijand doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat R. nog steeds naar hem op zoek zou zijn;
- (iii) bovendien verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat zijn contactpersoon S. tijdens de jihad periode nog samen met zijn vader heeft gevochten maar dat hij na de vlucht van Ansari was vertrokken uit de regio. In strijd hiermee verklaarde verzoeker tijdens het tweede gehoor dat S. geen problemen ondervindt met R. aangezien hij niet in de gevechten participeerde in het verleden. Bovendien blijkt dat verschillende familieleden van zijn vader geen problemen ondervinden om in de regio te leven. Zo zijn er nog enkele familieleden van zijn vader die nog steeds in de regio leven, waaronder A. Z. en H.. Zij hebben blijkbaar geen problemen met R. aangezien ze zelf niet aan de gevechten deelnamen. Ook de zoon van een oom van verzoekers moeder heeft één zoon die nog steeds in zijn regio leeft. Hij heeft evenmin problemen aangezien hij niet betrokken was in de gevechten. Verder is er ook de reeds hierboven vernoemde S.. Hij heeft volgens zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor evenmin problemen met R. en heeft geen problemen in de regio. Nochtans had R. overeenkomstig zijn verklaringen verklaard dat hij alle familieleden zou doden en niemand van de familie van verzoekers vader zou laten leven. Deze verklaring is dan weer in strijd met verzoekers verklaring dat zijn moeder blijkbaar zonder enige problemen te ondervinden op eigen houtje is teruggekeerd naar hun regio in Afghanistan, nadat zij zelf Iran had verlaten om richting België te vluchten. Blijkbaar wordt dan toch niet heel verzoekers familie geviseerd, aangezien zijn moeder zonder probleem kon terugkeren. Dat hij zelf nog problemen zou kunnen ondervinden met R. komt ook ongeloofwaardig over aangezien hij ten tijde van de gebeurtenissen nog maar 14 jaar was en zelf ook nooit heeft geparticipeerd in de gevechten;
- (iv) verder legde verzoeker nog onsamenvattende verklaringen af betreffende de gronden die zij bezaten in Afghanistan, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder wordt onderuithaalt. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat zij hun grond, toen zij uit Afghanistan vertrokken aan een landbouwer gaven en dat het nog steeds bij die landbouwer is. Verder verklaarde verzoeker echter dat R. de grond op zijn naam had gezet. Hij weet daarbij niet wanneer de grond werd in bezit genomen door

R.. Nochtans had verzoeker één à twee keer per jaar contact met S. toen hij nog in Iran woonde. Hij heeft hem echter op geen enkel ogenblik gevraagd naar hun grond. Pas toen zijn moeder naar Afghanistan terugkeerde kregen zij meer informatie over hun grond. Zijn verklaring als zou S. niets gezegd hebben over de grond opdat hij niet ongerust zou zijn, komt ongeloofwaardig over. Dat verzoeker zich niet informeerde over de toestand van zijn grond, terwijl het bezitten van grond in de Afghaanse maatschappij een belangrijk aspect is, komt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet ten goede;

Na een theoretische uiteenzetting in het eerste middel voert verzoeker in concreto aan dat er geen reden was om aan de door hem neergelegde stukken te twijfelen. Hij is het niet eens met de algemene stelling dat vervalste documenten op algemene wijze te verkrijgen zijn en voert aan dat dit als motief niet afdoende is. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing een dergelijk motief niet bevat. Het eerste middel is dan ook geenszins gegrond.

In het tweede middel verwijst verzoeker naar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en citeert hij uit de vluchtelingenconventie. Hij betreft dit echter geenszins op de motieven van de bestreden beslissing of op zijn persoonlijke situatie. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze dit een ander licht kan werpen op de beoordeling van de zaak.

In het derde middel voert verzoeker aan dat hij bij terugkeer naar zijn land zal blootgesteld worden aan een risico op ernstige schade. De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker op geen enkele wijze de uitgebreide motivering hieromtrent in de bestreden beslissing tracht te weerleggen. Ten aanzien van verzoeker werd in de bestreden beslissing gemotiveerd met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Karjan in de provincie Daykundi op basis van de uitgebreide informatie in het administratief dossier werd geoordeeld dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

De Raad is van oordeel dat de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, draagkrachtig zijn en sluit zich er bij aan. Uit wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingrechtelijke zin, noch elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. VERHAERT